

Pestszentimrei Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
XIV. évfolyam 4. szám (118.) - 2017. április-május

Itt van!

Az angyalok örömhíre az asszonyok számára "Nincsen itt feltámadt!" Jézus sírja üres mert teste megdicsőült és feltámadt, hogy az Atya üdvözítő akaratáról tanúságot tegyen a tanítványok számára. Az elmúlt negyven napban ennek örvendztünk különösen is a feltámadás utáni jelenések kapcsán, az apostolok hol itt hol ott találkoztak Jézussal

Ma pedig azt ünnepeľjük, hogy a Mennybe fölment és ezzel a Vele való találkozás új lehetőségét nyitotta meg számunkra: Ő aki testben született, tanítva járt közöttünk, érettünk szenvedett, bűneinkért meghalt és feltámadt értünk; Ő, aki

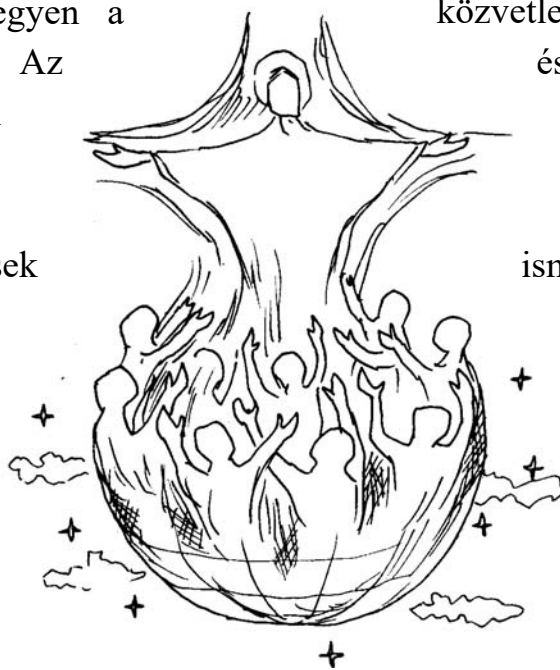
megadta nekünk, hogy a Szentírás szavaiban halljuk hangját, a közösségi imában megjelenik nekünk, testvéreinkben elfogadja jótetteinket, közvetlenül szólíthatjuk meg,

és adja isteni kegyelmét a szentségek által.

Már nem egy helyen, egy időben ismerhető meg, hanem mindig és mindenhol,

nem kell "sorban állnunk" a találkozás öröméért, nem kell illedelmesen továbblépnünk másoknak is lehető-

séget adva a találkozásra. Itt és most jelen van Neked, nekem, Nekünk. Itt van!

Gábor atya

Virágvasárnapi passió

Ez volt a második olyan év, amelyben a virágvasárnapi passiót nem az ifik korosztályából verbuválódott szereplők mutatták be, hanem felnőttek. Az utólagos véleményekből, köszönetekből, gratulációkból úgy tűnik, hogy a közösség (a közönség) tagjainak tetszik ez az újítás, az előadás által közvetített tartalom mélyebben érinti meg őket.

Bakó Dóra: Két évvel ezelőtt voltam először a passió szervezője. Szándékosan nem mondok rendezőt, mert ez nem egy színházi előadás, amit a szó klasszikus értelmében rendezni kell. Akkor csak beugró voltam, mert virágvasárnap előtt három héttel derült ki, hogy aki eredetileg elvállalta a feladatot, mégsem tudja megcsinálni. Tavaly és idén sem volt más vállalkozó a szervezésre. Félreértés ne essék, szívesen csinálom, és a tapasztalat sem jön rosszul, amikor próbáljuk az előadást, de jó lenne, ha jövőre más csinálná, más szemlélet, más elképzelés érvényesülhetne.

Az előző évekkkel ellentétben idén nem volt kapkodás, idegeskedés, mert már karácsony előtt tudtuk, ki lesz Jézus. A legnehezebb dolog főszereplőt találni a passióhoz, idén ez könnyűszerrel ment. Csabát csak látásból ismertem, azt sem tudtam, hogy felolvasó, de egyszer kivételesen az esti misére mentem, ahol ő olvasott, és azonnal átvillant az agyamon, hogy milyen jó Jézus lenne belőle a passióban. Innen már ment minden, mint a karikacsapás, elmondtam az ötletemet Gábor atyának, aki egy hét múlva hozta is az igenlő választ. Úgyhogy nyugodtan kezdettem a többi szereplő toborzását, de ha ebben nem segít Simó Júlia, akkor nem is tudom mi történik, mert az ő rábeszélő tehetsége kellett ahhoz, hogy a többi férfi szerep is mind-mind gazdára találjon.

Annak köszönhetően, hogy Csaba már hónapok óta elmélkedett Jézus szerepén, idén vállalkozhattunk arra, hogy a passió hosszabb változatát adjuk elő. Virágvasárnap ugyanis lehetőség van arra, hogy az evangéliumot (azaz az előadott passiót) rövidebb vagy hosszabb formában olvassuk fel/adjuk elő. Csaba vállalta a hosszabb változattal járó sok-sok szövegtanulást. A Máté evangélium ugyanis hosszan idézi Jézus szavait egészen az elfogásáig, de attól kezdve, hogy a főpapok majd Pilátus elé vezetik őt, szinte meg sem szólal, nem felel a vádakra. Ez is olyan dolog, amin érdemes sokat elmélkedni, de ha olvassuk az evangéliumot, nem biztos, hogy a szemünkbe ötlük. A rövidebb passió változatban Jézusnak mindössze két-három mondata van, csak jelen van, megtörténik vele minden. Tavaly és tavalyelőtt is csak a rövidebb változatot adtuk elő (akkor Márk és Lukács evangéliuma szerint), így hatalmas ereje volt annak, hogy idén az utolsó vacsora, Jézus imája az Olajfák hegyén, az elfogatása is mind-mind megjelent, talán ennek is köszönhető, hogy – úgy érzem – idén mélyebben érintette a passió a nézőket, mint tavaly.

A kísérőzene választását is Csabára bízam, aki azt mondta, hogy a tavalyi zene neki nagyon tetszett, maradjunk annál. Az pedig nem volt más, mint egy 13. századi gregorián zene, ami a benediktbeuerni bencés kolostor kódexeinek egyikében maradt fenn. A bencések átvették ugyan az akkor modernnek számító gregorián stílust, ám megőriztek valamit a kereszténység legősibb zenéjéből is, még abból a korból, amikor a keleti és a nyugati egyház nem szakadt ketté. Ezért ebben a passióban fel lehet fedezni olyan többszólamú részeket, amik emlékeztetnek az ortodox egyház liturgikus zenéjére, de olyan sikoltásokat, disszonáns akkordokat is, amik abszolút

mainak, modernnek hatnak. Aki nyitott szívvel hallgatja ezt a zenét, azt megérinti az a hatalmas erő, ami a kereszténység gyökereiből táplálkozik.

Nagyon hálás vagyok a szereplőknek, különösen azoknak, akik tavaly is vállalták a szereplést, és idén is első szóra jöttek. De nem csak a szereplők tettek sokat az előadásért. Bihari Gábor vagy öt órán keresztül szerelte a hangtechnikát, falat fűrt azért, hogy a szószéken is legyen mikrofon, és Pilátus onnan szólíthassa meg az elé vezetett Jézust. Ezzel kitágíthattuk a teret, „bejátszhattuk” a templom minden zegét-zugát, ami mély jelentést hordozott, hiszen az események nem tőlünk, nézőktől távol zajlottak, hanem mindenütt, ahogy a passió eseményei sem egy kétezer évvel ezelőtt megtörtént dráma emlékei, hanem a mindennapi valóságunk, itt és most kell megtörténnie.

Vannak évek óta visszatérő elemei a passiónak, ilyen a bevonulás, az, hogy a gyerekeket is bevonjuk a történetbe, ők azok, akik piros lepleket terítenek Jézus lába elé, mintha ők lennének Jeruzsálem Messiást éljenző népe. Fenn álltam a karzaton, amikor bevonultak a szereplők, és libabőrös lettem a látványtól, annyira drámai, komoly, átélt volt, ahogy a gyerekek hatalmas gonddal igazgatták a köpenyeket ábrázoló textildarabokat. Végig így fogadta a közösség a passiót, lenyűgözte, a padhoz szögezte őket a látvány. A szereplők is érezték ezt, és amikor vége volt, megálltak a templom előtt, és percekig nem tudott megszólalni senki. Köszönöm nekik az egész közösség nevében a szolgálatot.

Jézus: Kevei Csaba
 Narrátor: Sárkány Betti
 Lator: Murvai László, Juhász László
 Júdás: Máder Miklós
 Főpap: Salga István
 Péter: Nagy Gábor

Tanítvány: Lénárt István
 Pilátus: Agostházy Szabolcs
 Barrabás: Hingyi Gábor
 Katonák: Fülöp Dani, Simon Ferenc
 Cirenei Simon: Fülöp Máté
 Szolgálók a főpapok udvarában: Seres Piroska, Simó Júlia
 Nép: Dominkó Marika, Szerényi Zsuzsa, Alföldi Ildikó, Csáky Mónika

Kevei Csaba: Amikor Gábor atya – mint utólag kiderült, Dóra ötletére – felhívott, hogy a passióban játsszam el Jézust, biztos voltam benne, hogy rossz számot hívtam, vagy csak viccel, de április elseje még messze volt... Bár mindig csodáltam a különböző előadások szereplőit, amikor elvarázsozták a közönséget, álmomban sem tudtam magamat elképzelni, hogy én is ott álljak, és játsszak, őszintén szólva nem tartottam magamat bátornak hozzá. Egy hétig barátkoztam a gondolattal – végül igent mondtam. Vissza nem utasíthattam, valami oka biztos van, hogy meghívást kaptam erre. Amennyire féltam a megmérettetéstől, a gyakorlások, próbák közben végül ugyanannyira kezdtem élvezni. Körvonalazódni látszott, hogy olyat tudunk adni, amit már sokszor mi is kaptunk ajándékba.

És valóban a végén elmondhatom, hogy én tartozom hálával a Teremtőnek. Bebizonyította, ha hiszünk, segítségével bármit elérhetünk. Bátorítok mindenkit, merjen kilépni a komfortzónájából, és éljen meg olyat, amiről csak álmodik, de meglépni nem meri. Megéri.

Simon Ferenc: Nagyon izgultam a passiójáték előtt, mert a játék előtti napon voltam csak próbán, ugyanis egy hiányzó helyre kért fel Simó Júlia mintegy beugróként. De a csapat csodálatos volt, a próba légköre magával ragadó, Bakó Dóra rendezői instrukciói nagyon hasznosak voltak. Bár gyakorlott egyetemi előadó vagyok, mégis úgy éreztem, hogy a második katona szerepéhez hiányzik belőlem a kellő színészi átélése a szerepnek, ezen sokat kellett javítani. De az előadás gördülékenyen ment, a másik katona, Fülöp Dani sokat segített ebben. A katonák az előadás végén belátják, hogy Isten fiát gyilkolták meg és segítenek levenni a keresztről és kivinni a templomból, ebben a részben bevallom férfiasan, hogy a könnyeimmel küszködtem, mélyen átéltem és átéreztem Krisztus Urunk halálát...

Máder Miklós: Nekem ebben az évben eddig ez volt a legintenzívebb és legszebb élményem. ÉN TARTOZOM HALÁVAL, hogy ilyen aktív részese lehettem ennek az eseménynek. Köszönöm. Összeszedtem három dolgot, hogy miért is.

1. Az evangélium hirdetés kint a templomkertben, majd a bevonulás a kendőkön a lépkedve, az a sok sok szeretet, mosoly és várakozás ami között végigmentünk egy lélegzetelállító élmény volt, csodálatos volt egy hagyománytiszteletben feloldódó közönség részének lenni.

2. Az előadáson bemutatott események láncolata mind-mind felvezették a keresztről való levétel jelentőségét. A kivonulásunk a lepelbe burkolt Krisztussal, egyenesen megrendítő volt számomra. Mindenki tette a dolgát, valóságos volt az egész. Hatalmas megtiszteltetés volt részt venni ennek a jelentőségteljes pillanatnak valós megélésében. Biztos vagyok

benne, hogy minden szereplő átérzte ennek a jelentőségét. Miután kimentünk a templomkapunk, még percekig szédítő volt a kinti valóság, áttetsző, üveges.

3. Éli, Éli, lámá szabáktáni? E szavak után hatalmas tragédia érte az emberiséget. Ennek a tragédiának a megértése, eljátszása, átélése olyan katarzis, amelyet nagyon köszönök mindenkinek, aki akkor ott volt.

És itt van a legfőbb üzenetem nektek: ez egy olyan élmény, melyben a közösség minden tagjának egyszer az életében részesülnie kell, kihagyhatatlan. Ha a hit olyan, mint egy hatalmas tölgyfa, akkor passió előadása és abban való szereplés egy nagy és jelentőségteljes oldalág. Növesszéték ki! Sokkal több lettem, mint előtte voltam.

Fülöp Dani: Bár sajnós csak egy próbán volt alkalmam részt venni, és emiatt persze több kisebb baki is került a passióba, úgy éreztük, résztvevők, hogy ez nem volt baj. Kár lett volna emiatt nem vállalni a szereplést. Most ennyire volt erőnk, de a szolgálatot és az életünkben jelenleg felajánlható kis részt is teljessé tette Ő. Nekem nagy élmény volt részesének lenni a történetnek, és remélem a nézőknek is adott valamit.

Hingyi Gábor: Én nagyon örültem, hogy idén is szerepelhettem benne, hogy én is megjeleníthettem valamit a híveknek, a gyerekeknek! Most Barrabás szerepét kaptam. Nagyon furcsa érzés volt, amikor ott álltam a hívek előtt, és Jézus helyett engem, bűnöst rablót választott a nép. De tudom, hogy Jézus megbocsátott Barrabásnak is és a népnek is. Úgy éreztem nekem is megbocsátott! Köszönöm, Uram, hogy ezt a szerepet kaptam, hogy elgondolkodhattam azon, hogy hányszor is bántottalak meg Téged, de Te mindig megbocsátasz, és irgalmas vagy hozzánk!

Dominkó Marika: Nagyon jó volt benne részt venni, nagyon megindító

volt emlékezni Jézus Krisztusra, nem is tudom szavakba foglalni.

Seres Piroska: Köszönöm a lehetőséget, megtisztelő és felemelő érzés volt részt venni a passióban. Ez volt számomra az első ilyen szereplés, és ezért nagyon emlékezetes marad. Szívből örülök, hogy sokan megnézték, és úgy gondolom, büszkék lehetünk magunkra!

Húsvét

Az idei ünnep a hagyomány és a megújítás jegyében telt. Volt benne egy sor olyan elem, melyek nem annyira régiak (mint pl. a liturgikus kommentár, a vasárnap hajnali ökumenikus elmélkedés a református templomban), de már megszokottak tűnnek, és volt újítás is, az, hogy a körmenetet nem a liturgia végére tettük, hanem a nagyszombati bevonulás elé. Kell még rajta finomítani, csiszolni, de – úgy tűnik – bevált ez az újítás, a közösség tagjai pozitívan fogadták.

Ósi hagyomány az egyházban az is, hogy húsvétkor szolgáltatja ki a szentségeket első ízben azoknak a felnőtteknek, akik erre előtte felkészülnek. Idén a nagycsütörtöki szentmisében három testvérünk járult először szentáldozáshoz. Egyikük Nagy Gábor, aki a virágvasárnapi passióban Péter szerepét játszotta:

„Az Eucharishtiában jelen lévő Jézussal való találkozás, gyermekkorom óta meglévő, időről időre újra megjelenő és egyre inkább erősödő igényem. Évekkel ezelőtt egy karácsonyi szentmise során meghívást kaptam Istentől, mely pillanattól kezdve már biztos voltam benne, hogy idővel el fog jönni az első szentáldozásom ideje is, a kérdés számomra csak abban rejlett, hogy pontosan mikor is lesz ez majd. Hálát adok az Úrnak, hogy idén húsvétkor, nagycsütörtök alkalmával két

szín alatt, ünnepi keretek között sor kerülhetett szentáldozásomra. Nagy hatással volt rám ez az élmény, hogy a kenyéren és boron keresztül is találkozhattam Jézussal. Szeretnék köszönetet mondani Lak Gábor atyának és Berki Bettinának, hogy felkészülésem során odaadóan tanítottak és vezettek, továbbá feleségemnek és közösségünk minden tagjának, hogy befogadtak és szeretetükkel, jószágukkal segítettek mindenben.”

Sejtek

Két-három hete visszatérő eleme a plébániai hirdetéseknek az, hogy egy új típusú közösség indítását tervezi Gábor atya a plébánián, és ehhez várja a jelentkezésünket. Mi ez a közösség, mire vállalkoznak azok, akik részt vesznek majd benne – erről kérdeztük Gábor atyát.

ÖHL: Hogyan alakult ki a módszer?

Gábor atya: Az 1970-es években Koreából indult el egy evangéliumi keresztény közösségben. A módszer Európában először Milánóban került alkalmazásra 1987-ben. Pigi atya beszámolója: „Kezdetben a dolog nagyon diszkrét keretek között működött, mert kevesen voltunk, de én próbáltam megtanítani a hívőknek mindazt, ami az evangelizációval kapcsolatos... Egy-két éves plébániai

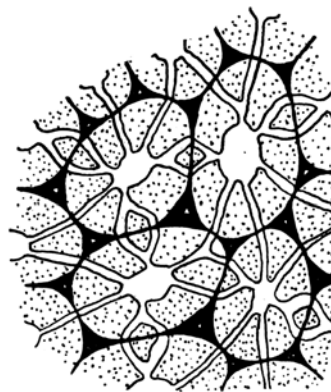
tevékenység után, nagy meglepetésünkre olyan emberek tértek meg, akik nagyon távol voltak. Az apostolokhoz hasonló tapasztalataink voltak. Nap mint nap átértük, hogy a hívők közösségéhez Isten több száznyi személyt ad hozzá...”

ÖHL: Mi a módszer lényege? A sejtközösségekről szóló videóban az egyik pap XVI. Benedek pápát idézi, aki azt mondja: a plébániákon olyan helyeket, mintegy előszobákat kellene létrehozni, ahová azért jövünk össze, hogy megosszuk az igét, ahová azért járunk, hogy együtt növekedjünk. A sejtek ilyenek lennének?

GA: A sejt egy kis közösség. Az elnevezés jelképes, mert ahogy a sejtjeink felületük minden pontján kapcsolódnak a többi sejthez, ez a közösség is nyitott a külvilág felé. A sejtek folyamatosan osztódnak a testünkben, és ezek a közösségek is arra hivatottak, hogy megsokszorozódjanak. A tagok hetente egyszer találkoznak közös imára, megosztásra. Újabb és újabb tagokat vesznek fel, és amikor már elég nagyok, akkor kettéosztódnak. A sejtközösség lényege a tagjai közötti testvériség, amely az imádságban és szolgálatban valósul meg. Lehetővé teszi a növekedést, a másik ember kísérését és támogatását. Az első apostoli közösségek mintájára a misszióra indít. Testvérekként szükségünk van a közös imára, a megosztásra és egymás mélyebb megismerésére.

ÖHL: Van személyes tapasztalatod róla hogyan működik?

GA: „Sejt”-nek tagja még nem voltam, de 18 évesen alapító tagja voltam egy hivatástisztázó közösségnek, ahol a belépés egyetlen feltétele az élethivatáson való komoly gondolkodás volt. Közös imádkoztunk, dolgoztunk fel könyveket, megosztottuk lelki életünk gyümölcseit és kerestünk választ a kérdéseinkre. A közösség kb. 3 évig működött, ezalatt voltak belépőink és

engedtünk el tagokat szerzetes rendek felé, aztán 2001 nyara úgy hozta, hogy nagy többségünk elköteleződött és ezáltal a közösség – célját betöltve – megszűnt.

ÖHL: Te hol hallottál a sejtközösségekről? Magyarországon működik már ilyen?

GA: Az Országos Lelkipásztori Intézet szervezett 2016-ban papi továbbképzést, illetve 2017-ben pedig az Egri Lelkipásztori Napoknak ez volt a fő témája. Varga László (azóta püspök) atya számolt be a Kaposvári Szent Imre plébánián működő közösségről, amelyet a kaposfüredi plébánia híveivel együtt importáltak Olaszországból.

ÖHL: Kiből lesz a sejt vezetője?

GA: A módszer a tanítványozás logikáját követi, azaz minden tagot vezetésre képez, a személyes karizmák szerint: kit a dicsőítés(imádság)-, kit a szolgálat-, kit a csoport-vezetésre és mindenkit a személyes környezetében való tanúságtételre és a közösségbe meghívásra.

ÖHL: Plébániánkon működik már néhány családközösség, a sejtek nem lesznek-e ezek „konkurenciái”? Egyáltalán: ki léphet be a sejtközösségbe?

GA: A közösségbe bárki beléphet, aki szeretne közösséghez tartozni. A módszer lényege, hogy ezt a vágyat a sejt közösség tagjainak testvéri és közösségbe meghívó szeretete táplálja. A beszámolókat tanúságot tesznek arról, hogy a sejtközösségek egyfajta

összekötő „csatorna” szerepet is betöltenek a plébánia közösségtől távol állók és a hagyományos plébániai közösségek között. A sejtközösségek „instabilitása” ugyanakkor fenntartó erő is, hiszen mindig belső megújulásra készítet.

ÖHL: Az a cél, hogy a templomba nem járókat is vonjuk be?

GA: Igen. Jeruzsálemben az apostolok eleinte leginkább a templomban „toboroztak” aztán pedig mindenfelé...

ÖHL: Van-e már jelentkező?

GA: A keddi felnőtt hittan csoport tagjai és további három személy jelentkezett nálam, összesen tehát eddig tízen vagyunk.

Széllal szemben

Május 19-21-ig plébániánkról közel 50 fő indult biciklitúrára Balatonakali környékére. A felnőttektől az óvodásokig minden korosztály képviselte magát. A hosszú kerékpár-karaván hol araszolva, hol suhanva haladt a csodálatos Balaton-felvidéki tájon, szikrázó napsütésben, és – viharos szélben. Amikor a hosszú emelkedőn, széllal szemben próbáltuk felküzdeni magunkat a dombtetőre, elmerenghettünk a körülmények fontosságán, és azon, hogy bizony keresztényként is gyakran "széllal szemben" kell élnünk az életünket. Amikor pedig végül lefelé gurultunk, sok kilométeren át csak élvezhettük a csodaszép tájat.

Nagyon jó volt megélni az egymás felé való nyitottságot, bizalmat, türelmet. Ha valamilyen műszaki jellegű probléma lépett fel, vagy ha a gyerekek elfáradtak, mindig

akadt segítő kéz, biztató szó. Akik sokkal gyorsabb tempót is bírtak volna, nem türelmetlenkedtek, nem tettek megjegyzéseket, hanem kedvesen, szeretettel bevárták, szükség esetén segítették a lassabbakat. Nagy élmény volt a közös metázás és az esti társasjátékozás is. Nagyon köszönjük a Magyarai családnak, hogy megszervezték ezt a programot! (Fülöp Csilla)

Elköszönő ministránsok

A tanév végén elköszön a ministránsok csapatának két eddigi vezetője, Varga Viki és Mandák Enikő. Viki idén érettségizik, Veszprémbe készül egyetemre (és mivel az érettségi vizsgák közepén járunk, így ő „felmentést” kapott a beszélgetés alól is, hogy ne zavarjuk a felkészülését), Enikő pedig jövőre lesz végzős gimnazista, és az ezzel járó teendők le fogják foglalni a vasárnap délelőttiét.

ÖHL: Enikő, mióta ministrálsz?

Mandák Enikő: Óvodás koromtól járok hittanra, de az első komoly emlékem harmadik osztályos koromból származik. Apával ültünk a második padban, és olyan szép volt, annyira tetszett, ahogy álltak a ministránsok, hogy a következő misére már a sekrestyébe mentem be. Azóta ministrálok. Apa akkoriban csak felolvasó volt, Gábor atya kérte fel áldoztatónak, és azután lett – gyerekkora után újra – ő is ministráns.

ÖHL: Később Vikivel együtt ti lettetek a ministránsok vezetői.

ME: Eleinte nem volt próba és ministráns foglalkozás, de már akkor is tanítgattuk a nálunk

kisebket. Később lett ministránspróba, de péntekenként, ami nagyon szerencsétlen időpont volt, nem is járt szinte senki. 2015-ben tettük át a próbát a vasárnapi 10-es mise elé. A próbákon és az összejöveteleken arra törekszünk, hogy a gyakorlás ne emlékeztessen az iskolára, hanem jöjjön össze egy jó csapat. A ministránsok közül hiányzik egy teljes korosztály, az utánunk következők Csernyus Áron, Kevei Zsombor, Kovács-Szeján Vince ők hetedikesek, így most az ő kezükbe kerül a csapat vezetése, a próbákon mi már háttérbe húzódunk. Jó látni, ahogy a fiúk felnőttek a feladathoz, nagyon ügyesek, látszik, hogy tudják, mi a dolguk, nyitottak, élvezik.

ÖHL: Nagyon jól megállták a helyüket a húsvéti szertartások alatt is! Kevesen tudják, mennyi próba előzi meg ezeket a liturgiákat, összeszámoltam, idén tíz óra volt a közvetlen felkészüléssel töltött idő! Bemelegítésként játszottatok is, nagyon tetszett, amikor az volt a feladat, hogy valaki próbálta megnevetetni a többieket, ők pedig próbáltak komolyak maradni.

ME: Ezek nagyon fontos csapatépítő játékok, és közvetlen hasznuk is van: ministrálás közben bármi előfordulhat, de a ministránsok arcának mindig rezzenéstelennek kell maradnia. A ministránsok közösségének olyannak kell lennie, mint egy kis család. Fontos, hogy jókat tudjunk beszélgetni. Figyelni kell a kicsikre, amikor új gyerekek jönnek ministrálni, mindig választunk nekik a nagyobbak közül egy őrangyalt, aki segíti őt.

ÖHL: Elköszönsz, de nem minden feladatodtól válsz meg a plébánián.

ME: A Bogár-klub vezetését továbbra is csinálom, és a ministránsoktól sem szakadok teljesen el, jövök, amikor tudok, és a ministránstalálkozókra is szeretnék elmenni. Idén sajnos elmaradt a szokásos esztergomi, úgy terveztük, helyette mi elmegyünk kirándulni, de azt meg elmosta az eső.

ÖHL: Mit üzensz azoknak, akik fontolgatják, hogy belépjenek a ministránsok közé? Miért jó ministránsnak lenni?

ME: Azért jó ministránsnak lenni, mert egy szuper csapat tagja lehetsz, akik nyitottak és jó fejek. Megtisztelő szolgálni a Jóistent, bemehetünk a szentélybe beöltözve. Az jöhet ministránsnak, akire jó a legkisebb ruha, és végig tudja ülni a misét. Buzdítok mindenkit, hogy jöjjön.

SZENTMISÉK RENDJE

Vasárnap: 8, 10 és 18 órakor.

Hétköznap:

Hétfő: 18 órakor

Kedd, Szerda, Szombat: 7 órakor

Péntek: 18 órakor

Csütörtök: Igeliturgia 7 órakor

Minden pénteken: 17 órakor imaóra és az esti mise után csendes szentségimádás 19 óráig.

Első csütörtökön: 17 órakor Jézus Szíve Család imaórája

Első vasárnapon: 17 órakor szentségimádás

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17-19., 292-3113, pestszentimre.plebanaia@gmail.com). *Felelős kiadó:* Lak Gábor plébános, *Felelős szerkesztő:* Bönöczk Péter; *Honlap:* www.pestszentimre.plebanaia.hu